

Arrest

nr. 104 966 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Renaat VAN DE SIJPE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 augustus 1987. U ging naar de lagere school tot uw 18 jaar, en begon op 19-jarige leeftijd een opleiding in een kapperssalon te Limbe, waar u na uw opleiding begon te werken. Eveneens wanneer u 19 jaar oud was, deelden uw oom en moeder u mee dat u zou moeten trouwen met P. D., een vriend van uw oom. Wanneer u 23 jaar oud was, begon u een relatie met E. W. B., een Kameroense man die woonachtig is in Zuid-Afrika, en die u leerde kennen in een bar te Limbe wanneer hij gedurende een maand op bezoek was in Kameroen. U merkte in het jaar 2010 op dat u zwanger was, en wanneer uw zwangerschap reeds drie maanden ver was, kwamen uw moeder en oom erachter dat u zwanger was. Nadat er een bijeenkomst was tussen leden van uw familie, en van de familie van P. D., werd u gedwongen om te gaan samenwonen met P. D. P. D. behandelde u slecht, sloeg u, en sloot u op in een kamer omdat u

weigerde seks te hebben met hem. Wanneer u op een dag in uw buik werd geslagen door P. D., en u begon te bloeden, werd u naar het ziekenhuis 'Mile 1' gebracht, waar u verbleef gedurende 2 weken. U verliet dit ziekenhuis alvorens u ontslagen werd, en u contacteerde N. – een vriend van uw partner William. U sprak met hem af te Limbe, en jullie gingen samen per taxi naar zijn huis dat zich niet in Limbe bevindt. U verbleef bij N., en had er contact met uw partner W. die zich in Zuid-Afrika bevond. Deze gaf u de contactdetails van J., met wie u afsprak in Douala. Nadat jullie elkaar ontmoetten in Douala, nam hij u mee naar de luchthaven, en namen jullie samen het vliegtuig naar België op 19 december 2011. U kwam aan in België op 20 december 2011 en u vroeg er de volgende dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers te worden vastgesteld dat u de door u opgeworpen vrees en vervolgingsfeiten – namelijk gedwongen te zijn geworden om te gaan wonen bij de man Pa Daniel en met hem in het huwelijk te treden, en uw vrees door deze man gedood te zullen worden – helemaal niet geloofwaardig bevonden worden.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegde, die ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde dat men u dwong te gaan samenwonen met P. D. en met hem te trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd wanneer het huwelijksfeest was gepland, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of er al een huwelijksfeest was gepland, antwoordde u dat er nog niets was gepland. Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wanneer het huwelijksfeest zou doorgaan, gegeven uw verklaring dat u gedwongen werd om te trouwen, antwoordde u dat het huwelijksfeest zou doorgaan na de geboorte van uw kind (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of dat dan al allemaal was gepland, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat het huwelijksfeest zou plaatsvinden na de geboorte van uw kind, daar er volgens de traditie geen huwelijksfeesten georganiseerd mogen worden als een vrouw zwanger is (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of het een huwelijk voor de wet zou zijn, dan wel enkel een traditioneel huwelijk, antwoordde u dat het een traditioneel huwelijk betrof. Deze manifest tegenstrijdige verklaringen betreffende de vraag of er reeds een huwelijksfeest werd gepland, doen fundamenteel afbreuk aan het door u voorgehouden gedwongen huwelijk met P. D. Immers, dat u eerst beweert dat er helemaal nog geen dergelijke plannen waren, en u daarna weet te vertellen dat er wel reeds plannen werden gemaakt, de traditie vereiste dat er moest worden gewacht met het huwelijksfeest tot na uw bevalling, en u zelfs weet dat het enkel een traditioneel huwelijk zou zijn, zijn danige tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot een kernelement uit uw asielrelaas, dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

Gevraagd wat uw laatste adres was te Kameroen, alvorens u naar België kwam, antwoordde u Moliko, te Buea (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Gevraagd hoe lang u in Buea verbleef, antwoordde u zes maanden, en bevestigde u dat u na deze zes maanden Kameroen verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd met wie u in Buea samenwoonde, antwoordde u de vriend van uw lief. Gevraagd hoe deze vriend heette, antwoordde u Nabeke. U verklaarde verder dat u, voordat u in Buea woonde, u te Limbe woonde samen met uw familie. U verklaarde verder dat u, nadat u van uw kind bevallen was en twee weken had verbleven in het ziekenhuis 'Mile 1' te Limbe, u naar Nabeke, de vriend van uw lief ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd waar N. woont, antwoordde u Mutengene. Uw wijzigende verklaringen betreffende de woonplaats van N. – de plek waar u zich verschulde na uw vlucht uit het ziekenhuis, en voorafgaand aan uw vlucht naar België – zijn danig tegenstrijdig, dat er verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas.

Gevraagd of het niet mogelijk was om te weigeren, wanneer u gedwongen werd naar P. D. te gaan om bij hem te wonen – gezien u de jaren ervoor het aan u opgedrongen huwelijk wel steeds weigerde en thuis bleef wonen – antwoordde u dat ze u zeiden dat ze u op straat zouden zetten indien u zou weigeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of het u dan vrij stond om gewoon weg te gaan, antwoordde u dan weer dat u niet vrijwillig weg kon. Gevraagd waarom u dan zei dat ze u zeiden dat ze u op straat zouden zetten, indien u zou weigeren naar de man te gaan, gaf u aan de vraag niet te begrijpen. Wanneer de tolk de vraag voor u herhaalde, gaf u opnieuw aan de vraag niet te begrijpen. U

antwoordde uiteindelijk – nadat de tolk u de vraag een vijftal keren had gesteld – de vraag volledig ontwijkend, dat u mee moest gaan. Gevraagd of ze u dan zeiden dat, indien u niet naar de man zou gaan, u op straat zou worden gezet, begreep u de vraag meteen, en antwoordde u, uw vorige verklaring volledig ontkennend, dat ze u dat niet zeiden en u moest meegaan. Gevraagd waarom u dat dan zei, gaf u opnieuw aan de vraag niet te begrijpen. U nogmaals herinnerend aan uw eigen verklaring, antwoordde u, de vraag negerend en uw vorige verklaring ontkennend, dat ze u zeiden dat u moest meegaan met die man, en hij er zelfs mee dreigde u te vermoorden indien u niet zou meegaan. Het dient vastgesteld dat de wijze waarop u de aan u gestelde vragen poogt te ontwijken, de wijze waarop u uw antwoorden bijstelt naargelang de u gestelde vragen, en de wijze waarop u simpelweg een door uzelf afgelegde verklaring ontkent, allerm minst overtuigend, en verder afbreuk doet aan de reeds ernstig en fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u meerdere niet aannemelijke verklaringen aflegde, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde relaas.

Gevraagd of uw zussen ooit opgedragen werden met iemand specifiek te trouwen, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd waarom niet, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u dan het enige meisje was in uw gezin dat uitgehuwelijkt werd, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waarom uw zussen wel vriendjes mochten hebben, en u niet, antwoordde u opnieuw het niet te weten. Het dient opgemerkt dat deze onwetendheid treffend bevonden wordt, en het geenszins aannemelijk is dat u zich niet blijkt af te vragen waarom u de enige in uw gezin was die werd uitgehuwelijkt.

U verklaarde dat uw oom en moeder, voordat ze u meedeelden dat u met P. D. moest trouwen, er steeds iets tegen hadden wanneer ze u samen met iemand anders zagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde dat er niemand in uw buurt mocht komen, en dat zij anders kwaad werden. Gevraagd of uw moeder en oom afwisten van uw relatie met W., antwoordde u evenwel bevestigend en voegde u eraan toe dat u het hen zelf gezegd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wat jullie deden gedurende de maand dat uw partner in Kameroen was wanneer u hem leerde kennen, antwoordde u dat jullie samen uitgingen, seks hadden, elkaars vrienden bezochten en naar het strand gingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe vaak jullie elkaar zagen in die eerste maand, antwoordde u elke dag (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wat u zei aan uw moeder en oom, met betrekking tot waar u de hele tijd was, antwoordde u dat u uw moeder en oom zei dat u uitging met vrienden en dat ze kwaad waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gesteld dat ze dan wel kwaad waren, en gevraagd of u er dan in slaagde dagelijks met uw vriend op te trekken, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u ook soms stiekem wegging. Gevraagd of u in die periode nog steeds werkte in het kapperssalon, antwoordde u bevestigend. Het dient te worden opgemerkt dat het door u geschetste profiel van uw moeder en oom – namelijk als twee personen die u dwongen te trouwen, geen rekening hielden met uw perspectief, en het niet toelieten dat u met anderen omging – geenszins rijmt met uw verklaringen dat, wanneer uw partner in Kameroen was, u dagelijks met hem uitging en u zelf aan uw oom en moeder vertelde dat u met W. een relatie had. Daarenboven dient vastgesteld dat – gegeven uw verklaringen dagelijks met W. te hebben opgetrokken, soms stiekem uw ouderlijk huis te hebben verlaten, en op dat moment nog steeds uw beroep in het kapperssalon te hebben uitgeoefend – u zich geenszins in de praktische onmogelijkheid bevond om aan het aan u opgedrongen huwelijk te ontsnappen. U had immers vast werk, u was vrij het ouderlijk huis te verlaten, en u slaagde er ook in om soms stiekem het huis te verlaten – dit alles wanneer u reeds op de hoogte was van het feit dat u zou moeten trouwen met P. D. Gevraagd of u, wanneer u zwanger was en uw oom en moeder dat nog niet wisten, u heeft overwogen om het huis te verlaten en uw vriend te volgen, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat uw vriend u zei te wachten tot hij er klaar voor was, en u dan zou halen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of u, voordat u uit het ziekenhuis kwam, ooit al overwogen had om weg te lopen – al dan niet uit Kameroen – om het u opgedrongen huwelijk te ontwijken, antwoordde u daar niet aan gedacht te hebben en geen plannen in die richting gemaakt te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of u ooit eerder al pogingen had ondernomen om het aan u opgedrongen huwelijk te ontvluchten, antwoordde u geen dergelijke pogingen te hebben ondernomen.

Dat u, voor uw vlucht uit het ziekenhuis en daaropvolgende vlucht naar België, nooit heeft overwogen te ontsnappen aan het u opgedrongen huwelijk, en nooit enige plannen in die richting heeft gemaakt – terwijl u zich geenszins in de praktische onmogelijkheid daartoe bevond – doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas. Immers, dat u – gedurende de periode vanaf het moment dat men u meedeelde dat u zou moeten trouwen met P. D. [wanneer u 19 jaar oud was] (zie

gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15) en het moment waarop u gedwongen bij P. D. moest intrekken [eind december 2010 of begin 2011 – wanneer u 26 jaar oud was] (zie gehoorverslag CGVS, p. 11 en 23) – geen enkele poging ondernam om zich aan het huwelijk met P. D. te onttrekken, en dit zelfs niet overwogen heeft, doet volledig afbreuk aan het door u geopperde tegen uw wil opgedrongen en gedwongen huwelijk met P. D.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou er een kern van waarheid schuilen in de door u geopperde gedwongen samenwoning en huwelijk met P. D. – hetgeen hierboven uitdrukkelijk betwist werd – u niet hard kunt maken waarom u niet elders in Kameroen zou kunnen wonen

Gevraagd of het geen mogelijkheid is voor u om elders in Kameroen heen te gaan, en op een andere plek dan Limbe te gaan wonen, antwoordde u dat u geboren en getogen bent te Limbe, en u niet zou weten waarheen u zou moeten gaan. Geconfronteerd met de vaststelling dat u evenmin geboren en getogen bent te België, u op heden in België verblijft, en gevraagd waarom u niet gewoon elders in Kameroen kon gaan, antwoordde u dat u niet zou weten hoe u ergens anders zou moeten gaan wonen en voegde u eraan toe dat al uw familie en vrienden te Limbe wonen – hetgeen maar weinig coherent is met de hierboven reeds vermeldde verklaring dat u gedurende zes maanden onderdak kreeg van N., van wie u verklaarde dat hij niet te Limbe woonde. Gesteld dat u ook geen familie en vrienden in België had, en gevraagd waarom u niet elders in Kameroen zou kunnen gaan wonen, zoals te Yaoundé, Bamenda, Douala, Kumba, Buea, of nog andere plekken in Kameroen, antwoordde u dat u niemand had en voegde u eraan toe dat u dacht dat u naar Zuid-Afrika op weg was wanneer u Kameroen ontvluchtte. Gevraagd of u, indien u in Kameroen zou zijn gebleven, u veilig zou zijn geweest op andere plekken in Kameroen, antwoordde u het niet te weten. U kan geenszins hard maken waarom u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om zich elders in Kameroen te vestigen, en u geeft aan niet te weten of u op andere plekken in Kameroen veilig zou zijn. Gezien u sinds uw negentiende vast werk had in een kapsalon te Limbe, waar u een opleiding volgde en werkte tot uw problemen begonnen in 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, 14 en 15) en uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk mensen kent buiten Limbe – zo verklaarde u gedurende 6 maanden bij N. te hebben gewoond – kan verwacht worden dat u eerst zou pogen bescherming te zoeken elders in Kameroen, alvorens internationale bescherming te vragen.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat ook aan uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gekomen, geen geloof gehecht kan worden

U verklaarde, per vliegtuig vanuit Douala, samen met een zekere Jean te hebben gereisd, die steeds alle reisdocumenten bij zich hield (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, 14). Gevraagd of u dan op geen enkel moment tijdens u reis naar België, documenten in handen heeft gehad, antwoordde u geen documenten in handen te hebben gehad. Gevraagd wat jullie dan deden bij identiteitscontroles, zoals aan de grens, antwoordde u dat het steeds de man was die de documenten voorlegde bij controle. Gevraagd of u uw paspoort dan niet zelf moest voorleggen bij de grenscontrole bij aankomst in België, antwoordde u opnieuw dat de man de documenten voorlegde. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt evenwel dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Uw verklaringen wat betreft de door u ondergane grenscontrole van identiteitsdocumenten bij aankomst in België, doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat u het, door u geopperde, gedwongen huwelijk met P. D., helemaal niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verder heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat – zelfs indien er een kern van waarheid zou schuilen in het door u opgeworpen gedwongen huwelijk met P. D., hetgeen in deze ten stelligste betwist wordt – u zich niet elders in Kameroen zou kunnen vestigen om aan het u opgedrongen huwelijk te ontsnappen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag ingediende documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde Kameroense identiteitskaart en geboorteakte worden als dusdanig niet in twijfel getrokken. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer u slechts in het bezit was van een kopie van uw identiteitskaart, verklaarde dat u zou proberen uw geboorteakte te laten opzenden door uw moeder (zie verklaring DVZ in administratief dossier) – hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen door zowel uw oom als moeder gedwongen te zijn geworden om met P. D. samen te gaan wonen en met hem te trouwen. Geconfronteerd met deze verklaring, ontkende u simpelweg deze

te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u in het kader van administratieve procedures aflegt. De door u afgelegde verklaring achteraf zonder meer gewoon ontkennen, overtuigt niet. Wat betreft de door u neergelegde DVD over de begrafenis van uw zus C., dient vastgesteld dat deze geen enkele bewijskracht bezit. Op de betreffende DVD valt immers enkel een begrafenisplechtigheid te zien van een zekere C., waarbij de volledige naam en voornaam, en geboorte- en sterftedatum achteraf gemonteerd werden op de opname. Het dient opgemerkt dat de op de DVD vermelde geboortedatum van uw zus C. – 10 september 1969 – geenszins overeenstemt met uw verklaring dat ze, op 20 januari 2012, overleed op de leeftijd van 33 à 34 jaar oud (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder wordt er op de door u neergelegde DVD nergens melding gemaakt van de mogelijke doodsoorzaak van uw zus. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen betreffende de dood van uw zus C., dat u zelf niet zeker bent wat betreft haar doodsoorzaak. Gevraagd wat de doodsoorzaak van uw zus was, antwoordde u dat ze vermoord werd door P. D., omdat hij u niet kon vinden, en hij een voorbeeld wou stellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaarde dat P. D. u kwam zoeken, hem niet werd verteld waar u was, en hij zei dat hij iemand als voorbeeld zou gebruiken (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U verklaarde verder dat uw zus de volgende dag wakker werd, moest overgeven, naar het ziekenhuis werd gebracht, en daar na twee dagen te zijn gestorven. U voegde eraan toe dat er gezegd werd dat ze vergiftigd werd. Gevraagd met wat ze zou zijn vergiftigd, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd wat uw moeder en nonkel ervan vinden, antwoordde u er geen idee van te hebben en voegde u eraan toe dat dit de enige informatie is waarover u beschikt. Gevraagd waarom P. D. er dan van wordt verdacht uw zus te hebben gedood, antwoordde u enkel dat hij ermee dreigde iemand als voorbeeld te nemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de algemene beginselen der zorgvuldigheid, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplichting.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt vooreerst dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. Zij geeft een theoretische uiteenzetting aangaande dit beginsel weer. Daarnaast voegt zij toe dat verzoekster *in casu* geen documenten kan neerleggen die haar relaas kunnen staven; dat zij haar relaas zo volledig mogelijk en coherent mogelijk heeft verteld en dat er geen onverklaarbare hiaten of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden zijn.

De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals het redelijkheidsbeginsel, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Waar zij aanhaalt dat verzoekster geen documenten heeft kunnen neerleggen en dat haar relaas aannemelijk is en geen tegenstrijdigheden of hiaten bevat, meent de Raad dat dit geen concrete argumentatie is die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen en die aantonen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

Bovendien wijst de Raad er op dat er wel degelijk flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld inzake enkele cruciale elementen uit verzoeksters asielrelaas (*supra*).

Vervolgens betwist en tracht de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Aangaande kennis inzake de planning van het huwelijk meent de verzoekende partij dat de discrepanties te verklaren zijn wanneer aangenomen wordt dat één vraag niet correct werd begrepen. Verzoekster zou namelijk bij de eerste vragen over de planning begrepen hebben of zij concreet kon zeggen wanneer het huwelijk gepland was, hetgeen niet het geval was, daar er nog geen concrete datum was voorzien. Zij wist enkel dat het na de geboorte van het kind ging zijn, aangezien trouwfeesten niet kunnen doorgaan als de vrouw zwanger is.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsnemen. De vastgestelde tegenstrijdigheid is echter niet van perifere aard, maar handelt over een relevante bijzonderheid, in het bijzonder de eventuele kennis van verzoekster van het moment waarop het huwelijk zou plaatsvinden.

De Raad is niet overtuigd door verzoekster argumentatie. De vragen die aanvankelijk gesteld werden ("*Wanneer ging het huwelijk doorgaan?*" en "*Was het gepland?*" gehoorverslag p. 8) en degene die later aan bod kwamen ("*Wanneer zou het feest doorgaan?*" en "*Dat was allemaal al gepland?*" gehoorverslag p. 23) verschillen niet in die mate dat er in één van beide gevallen niet gepolst zou worden naar een tijdstip of periode voor het huwelijk. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster zelf spontaan aanvulde bij het stellen van een gesloten vraag, dat het huwelijk na de geboorte gepland zou worden (gehoorverslag p. 23). Zij had bijgevolg een idee wanneer het huwelijk zou plaatsvinden, terwijl zij eerder verklaarde dat zij geen idee had wanneer het huwelijk zou doorgaan. Er is hier sprake van tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante elementen.

De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven gehandhaafd: *“Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegde, die ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.*

U verklaarde dat men u dwong te gaan samenwonen met P. D. en met hem te trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd wanneer het huwelijksfeest was gepland, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of er al een huwelijksfeest was gepland, antwoordde u dat er nog niets was gepland. Op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wanneer het huwelijksfeest zou doorgaan, gegeven uw verklaring dat u gedwongen werd om te trouwen, antwoordde u dat het huwelijksfeest zou doorgaan na de geboorte van uw kind (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of dat dan al allemaal was gepland, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat het huwelijksfeest zou plaatsvinden na de geboorte van uw kind, daar er volgens de traditie geen huwelijksfeesten georganiseerd mogen worden als een vrouw zwanger is (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of het een huwelijk voor de wet zou zijn, dan wel enkel een traditioneel huwelijk, antwoordde u dat het een traditioneel huwelijk betrof. Deze manifest tegenstrijdige verklaringen betreffende de vraag of er reeds een huwelijksfeest werd gepland, doen fundamenteel afbreuk aan het door u voorgehouden gedwongen huwelijk met P. D. Immers, dat u eerst beweert dat er helemaal nog geen dergelijke plannen waren, en u daarna weet te vertellen dat er wel reeds plannen werden gemaakt, de traditie vereiste dat er moest worden gewacht met het huwelijksfeest tot na uw bevalling, en u zelfs weet dat het enkel een traditioneel huwelijk zou zijn, zijn danige tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot een kernelement uit uw asielrelaas, dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.”

Eveneens betwist de verzoekende partij de tegenstrijdigheid uit de bestreden beslissing betreffende de woonplaats van N., de vriend van het lief van verzoekster. Verzoekster meent dat het om een loutere vergissing gaat: N. woont in Moliko en Mutengene bevindt zich op nog geen 10km daarvandaan en ligt op de weg naar het ziekenhuis van Limbe naar het huis van N. in Moliko. Bovendien meent de verzoekende partij dat deze tegenstrijdigheid het integrale relaas van verzoekster niet op de helling brengt.

De Raad is van oordeel dat dit *post-factum* verklaringen zijn die het motief uit de bestreden beslissing niet weerleggen. Bovendien verklaart de argumentatie van verzoekster nog steeds niet waarom zij Mutengene als woonplaats van N. aanduidde, daar hij – volgens de argumentatie in het verzoekschrift – daar klaarblijkelijk ook niet woont, maar er louter passeert van het ziekenhuis van Limbe naar diens woonplaats.

Ook benadrukt de Raad dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De laatste tegenstrijdigheid die de verzoekende partij tracht te weerleggen heeft betrekking op de mogelijkheid tot weigering om bij P. D. te gaan wonen. Verzoekster meent dat zij in geen geval de gestelde vragen proberen te ontwijken heeft of geprobeerd heeft antwoorden uit te stellen. Volgens de verzoekende partij kan enkel vastgesteld worden uit het gehoorverslag dat verzoekster de vragen niet heeft begrepen totdat zij anders werden geformuleerd. Deze vermeende tegenstrijdigheden zijn niet van aard dat zij het hele relaas ondermijnen. De bestreden beslissing zou zich in hoofdzaak op enkele hiaten of antwoorden op enkele verkeerd begrepen vragen baseren. De verzoekende partij citeert en verwijst naar rechtsleer in deze zin en stelt nog dat vele andere vragen wel in detail zijn beantwoord.

Opnieuw meent de Raad dat het hier niet gaat om een perifeer detail uit verzoeksters asielrelaas, maar dat de tegenstrijdigheid een essentieel element uit haar relaas aanstipt. De argumentatie van de verzoekende partij ter weerlegging van de vaststellingen uit de bestreden beslissing overtuigt de Raad niet. Uit het gehoorverslag is terecht afgeleid dat verzoekster trachtte de gestelde vragen te ontwijken en haar antwoorden bijstelde. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van het relaas van verzoekster in ernstige mate.

Wat de bewering betreft dat deze tegenstrijdigheden op zich niet kunnen volstaan om te besluiten tot de onaannemelijkheid, verwijst de Raad naar wat hierboven reeds uiteen werd gezet aangaande de lezing van de motivering als een geheel.

Verder gaat de verzoekende partij niet akkoord met de vaststelling van de commissaris-generaal dat het bevreemdend is dat enkel verzoekster uitgetrouwde werd in tegenstelling tot haar zussen. Dat enkel zij werd uitgetrouwde en zij geen weet heeft waarom haar zussen niet werden uitgetrouwde, kan volgens verzoekende partij de aannemelijkheid niet teniet doen. Zij meent dat de zussen wellicht niet werden uitgetrouwde omdat er geen man voorhanden was en dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt om het relaas als niet-aannemelijk te laten overkomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing. Dat de bestreden beslissing spijkers op laag water tracht te zoeken, is een losse bewering en opnieuw een loutere ontkenning, die niet *in concreto* uitgewerkt wordt door de verzoekende partij en de Raad derhalve niet kan overtuigen.

De verzoekende partij betwist voorts dat verzoekster in de mogelijkheid was om aan het huwelijk te ontsnappen en stelt dat het relaas met de nodige realiteitszin moet bekeken worden: verzoekster zou op haar 19^e voor het eerst vernomen hebben dat zij uitgetrouwde zou worden en hoopte dat haar moeder en oom nog zouden afstappen van dit idee; zij probeerde te rebelleren tegen dit idee door stiekem de woning te verlaten en op te trekken met haar lief, W. en als haar moeder of oom dit ontdekten werden zij kwaad; uiteindelijk is de situatie in een stroomversnelling gekomen op het moment dat er ontdekt werd dat verzoekster zwanger was; toen diende verzoekster (op 26^e jarige leeftijd) in te trekken bij P.D. en begonnen de problemen, daar zij vastgehouden, geslagen en verkracht werd. Verzoekster zou daarom geen enkele mogelijkheid gehad hebben om te ontsnappen aan het huwelijk. Haar geliefde, W. was er nog niet klaar voor en verzoekster zou niet alleen in Kameroen kunnen leven zonder gediscrimineerd te worden. Verzoekster heeft geen poging tot vluchten ondernomen uit vrees voor het onbekende. Pas na escalatie van de situatie besloot zij Kameroen te verlaten en alles achter te laten. Verzoekster ging ervan uit dat zij naar Zuid-Afrika ging zodat zij bij W. kon zijn en had nooit verwacht dat zij alleen in België zou terecht komen.

De Raad volgt de bestreden beslissing waar deze stelt dat de onwetendheden op dit punt treffend zijn en verzoekster geenszins aannemelijk maakt waarom zij zich nooit heeft afgevraagd waarom zij de enige was in haar gezin die werd uitgetrouwde.

Met de vaststellingen betreffende deze elementen in het achterhoofd is het gehele relaas des te onaannemelijker wanneer verzoeksters verklaringen omtrent het gedwongen karakter van het huwelijk – met name het geschetste profiel van haar moeder en oom – vergeleken worden met haar verklaringen dat zij haar geliefde W. elke dag zonder problemen kon zien en zag, zij zelf tegen haar moeder en oom gezegd had dat ze met W. een relatie had en zij vast werk had als kapster en meermaals stiekem kon wegsluipen uit haar ouderlijk huis.

Verzoeksters argumentatie overtuigt de Raad niet waar zij stelt dat de situatie pas in een stroomversnelling kwam nadat men ontdekte dat zij zwanger was, daar zij al *“beloofd”* was aan P.D. als bruid en verzoekster verklaarde dat zij haar relatie bekend maakte aan haar moeder en oom voor zij zwanger werd. Het lijkt de Raad weinig overtuigend dat men niet ingegrepen zou hebben op het moment dat verzoekster verklaarde een relatie te hebben met een andere man dan haar toekomstige echtgenoot, iemand die ze nota bene dagelijks zag. Er kunnen dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden verzoeksters verklaringen betreffende dit essentiële element van het relaas.

Waar verzoekster vooropstelt dat zij nergens anders heen zou kunnen, meent de Raad dat dit bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas een overtollig motief is.

Daargelaten de aannemelijkheid van het asielrelaas, meent de Raad dat de verzoekende partij deze vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Wat de DVD betreft waarop de begrafenis van haar zus C. zou zijn opgenomen, wijst de Raad erop dat aan foto's en filmbeelden geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De Raad betwist de inhoud van het geciteerde artikel niet, maar stelt wel vast dat verzoeksters relaas niet als aannemelijk kan worden beschouwd.

Tot slot betwist de verzoekende partij in dit middel de vaststellingen aangaande de reisweg. Zij meent dat uit niets blijkt dat het onmogelijk zou zijn dat de man die met verzoeker meereisde, alle documenten voor hen beide heeft overgemaakt. De verzoekende partij kan niet vatten welk voordeel verzoekster hierbij zou hebben om daarover te liegen. Bovendien meent zij dat dit motief uit de bestreden beslissing volledig los staat van de eigenlijke vluchtmotieven van verzoekster.

De Raad stelt echter vast dat uit de landeninformatie (SRB: "Procédure de controle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens, 8 november 2012) blijkt dat het onmogelijk is om niet persoonlijk en individueel gecontroleerd te worden. Hierop bestaan geen uitzonderingen.

Dit is uiteraard niet het enige motief waarop de commissaris-generaal zijn beslissing steunde en ook de Raad hecht een grotere waarde aan de aannemelijkheid van de eigenlijke vluchtmotieven zonder afbreuk te doen aan dit motief.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 december 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Pidgin machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielaanvraag niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt immers dat vrouwen die vluchten voor een gedwongen huwelijk worden gediscrimineerd (zie ook supra) en dat tegen huishoudelijk geweld geen afdoende bescherming bestaat of kan verkregen worden in Kameroen. Bijna 40% van de vrouwen zouden het slachtoffer van fysiek huiselijk geweld zijn. Zelden zou het tot een procedure komen en als er een straf op dergelijke feiten staat, is deze geenszins voldoende. Niets zou *in casu* P.D. kunnen verhinderen dat hij verzoekster opnieuw zou slaan en mishandelen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar enkele artikels: US Department of State, "Country reports on human rights practices for 2011, Cameroon", www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm#wrapper, p. 27-28 en Immigration Board of Canada, "Cameroon: Domestic violence, including legislation, availability of state protection and support services for victims", 2 december 2010, www.unhcr.org/refworld/docid/4db7b9d92.

De verzoekende partij verwijst naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt aan de hand van haar verklaringen niet aannemelijk dat zij het slachtoffer van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) zou zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, namelijk doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In het vorige middel werd reeds uiteengezet waarom het gedwongen huwelijk van verzoekster niet aannemelijk is. De bestreden beslissing beoordeelde op rechtmatige wijze dat het geheel van het asielaanvraag als niet-aannemelijk moest worden bestempeld.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS